

Înalta Curte suspenda în integralitate o decizie de impunere care fusese suspendata inițial doar parțial. Avocații Radu și Asociații salvează penalitățile de întârziere și obțin restituirea scrisorii de garanție bancară

Dupa trei încercări consecutive, unul dintre principalii retaileri prezenți pe piața locală a obținut suspendarea integrală a unei decizii de impunere emise de ANAF. Contribuabilul evita astfel plata penalităților de întârziere (0,01% pe zi de întârziere) indiferent de rezultatul contestării actului de impunere și obține returnarea scrisorii de garanție bancară. Victoria reușită de echipa de avocați a Radu și Asociații SPRL, formată din [Emanuel Bancila](#), [Alex Slujitoru](#) și [Ana Mihai](#), este cu atât mai valoroasă cu cât doar 10% din totalul cererilor de suspendare sunt admise de către instanțele de judecată, iar aceeași suspendare fusese respinsă anterior de două ori.

Conform prevederilor legale, două sunt condițiile ce trebuie să fie îndeplinite pentru acordarea suspendării judecătorești: contribuabilul trebuie să probeze un caz bine justificat și să dovedească existența unei pagube iminente, dacă decizia de impunere s-ar pune în executare.

Astfel, în dovedirea primei condiții avocații **Radu și Asociații** au invocat încălcarea unor instituții juridice de referință reglementate de Codul de procedură fiscală, între acestea regasindu-se inclusiv depășirea exagerată a duratei de efectuare a inspecției fiscale precum și jurisprudența recentă a Curții de Justiție a Uniunii Europene (CJUE) – cauza Paper Consult, pentru a dovedi aparența de nelegalitate a deciziei de impunere contestate. În ceea ce privește cea de-a doua condiție, iminența producerii unei pagube, instanța a recunoscut că efectul punerii în executare a deciziei de impunere ar avea un impact financiar imediat asupra societății.

Șirul tentativelor de a obține suspendarea proceselor începe în 2015, data la care contribuabilul a solicitat suspendarea încă din faza contestației fiscale, însă instanța supremă a respins cererea de suspendare întemeiată pe dispozițiile art. 14 din Legea contenciosului administrativ.

[Descopera oportunitățile de recrutare de pe LegiTeam! GRATUIT.](#)

În 2017, după ce contestația a fost respinsă de către autoritățile fiscale, Curtea de Apel a respins, din nou la rândul ei, ca inadmisibilă cererea de suspendare, reținând puterea de lucru judecat în raport cu sentința anterioară din 2015. Din punctul de vedere al Curții, societatea se afla în ipoteza unei cereri de suspendare succesive celei formulate în anul 2015, deși temeiul de drept era diferit, respectiv articolul 15 din Legea contenciosului administrativ față de articolul 14 din aceeași lege folosit în anul 2015.

În recurs, Înalta Curte contrazice punctul de vedere al Curții de Apel, casează sentința primei instanțe și trimite cererea de suspendare spre rejudecare, reținând că, atâta vreme cât temeiul de drept în baza căruia s-a cerut a doua oară suspendarea este diferit, chiar dacă motivele nu sunt, cererea este admisibilă.

În rejudecare, Curtea de Apel menționează jurisprudența constantă a Înaltei Curți, potrivit căreia există o îndoială serioasă asupra prezumției de legalitate de care se bucură o decizie de impunere, atunci când se încalca dispoziții procedurale importante, precum competența, sau actul de control este întemeiat pe dispoziții legale neconstituționale declarate ca atare.

Or, o astfel de critică privind aparența de nelegalitate s-a reținut pentru motive procedurale doar pentru un an din perioada fiscală controlată. Prin urmare, instanța a apreciat că întemeiată cererea de suspendare doar cu privire la acea parte din debit care a fost îndeplinită, cumulată, cerințele suspendării și a dispus suspendarea parțială a deciziei de impunere, ce cuprindea doar o parte din debit și accesoriile aferente.

Instanța de fond a menționat că emiterea unui act de control cu încălcarea unor dispoziții legale neconstituționale declarate ca atare este suficientă pentru dovedirea aparenței de nelegalitate a deciziei de impunere contestate. Cu toate acestea, nu a reținut același silogism juridic și cu privire la aparența de nelegalitate rezultată din încălcarea jurisprudenței recente a CJUE – cauza Paper Consult, deși unul dintre motivele pentru refuzul dreptului de deducere a TVA a fost identificarea unor furnizori inactivi (în cauza Paper Consult, CJUE a reținut în mod expres că nu se poate refuza dreptul de deducere al TVA în cazul în care furnizorul este inactiv).

Criticând în recurs această soluție, **Radu și Asociații SPRL** a obținut confirmarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în sensul că, odată înfrântă în parte prezumția de legalitate a deciziei de impunere, soluția care se impune este suspendarea în tot a deciziei, neputând deci opera o înfrângere parțială a prezumției de legalitate, care să justifice o soluție de suspendare parțială a actului administrativ fiscal contestat.

”Această interpretare este în acord cu înșăși rațiunea legiuitorului care, prin instituirea posibilității suspendării judiciare a actului administrativ, a vizat protejarea destinatarilor actului prin scoaterea temporară integrală a acestuia din circuitul civil, până la soluționarea criticilor de nelegalitate formulate împotriva sa. S-a urmărit deci evitarea punerii în executare a unui act administrativ cu privire la care există suspiciuni dovedite de nelegalitate care ar putea conduce la anularea sa”, a conchis **Emanuel Bancila**.